

Dragi čitatelji,

hajde da vam na početku ispričam jedan vic. Ispričao mi ga djed Ivan M., matematičar. Ne znam mogu li otkriti više.

Dakle:

Uđe čovjek u odjeljak u vlaku pa upita:

— *Ima li ovdje koji djed?*

Javi se neki.

— *Onda ništa*, kaže čovjek i produži.

Uđe u drugi odjeljak pa opet upita isto. I tu se opet nađe neki djed. I tako on ide redom od odjeljka do odjeljka, dok ne naiđe na jedan u kojem se nitko ne javi, nije bilo ni jednog djeda. Čovjek sjedne i kaže:

— *E fino, onda ja sad mogu o svojem unučetu.*

Sviđa vam se? Meni da. A svidjet će se i vama kad jednog dana budete djedovi i bake, uvjeravam vas.

Ovaj Uvodnik pišem u Vancouveru, daleko od doma, a opet na neki način kod kuće. Tu sam, naime, zbog svoje unučice *Kuki* koja će kroz koji dan proslaviti prvi rođendan.

Danas pada gust snijeg, što je ovdje relativno rijetka pojava, otprilike kao kad u nas pada u Splitu ili Rijeci. I premda se, kako bi zlobnici rekli, sve tri ralice svojski trude, tek koji centimetar snijega izaziva potpuni prometni kolaps. Nakon što se tek zabijelilo požurili su prekinuti nastavu. No, planine oko grada ipak su pod snijegom veći dio godine. Vancouver će 1010., binarni 10 (morao sam, profesionalna deformacija) biti olimpijski grad. Kad prijateljima kažem kamo idem, obično se iznenade: "Kamo ćeš u tu hladnoću?" Hoću li im nakon najnovijeg iskustva priznati da su u pravu? No, unatoč svemu, ovdje je klima blaga. Kao kod nas na moru. Temperatura se zimi vrlo rijetko spusti ispod nule, puno je kiše. Ljeta su vrlo topla, ali zbog blizine Pacifika ne i neugodna.

Neposredno pred put u Kanadu bio sam u Beču pa sam tu prigodu iskoristio za obilazak velike izložbe Albrehta Duerera, slikara koji je ljubimac matematičara. Sjećam se još iz gimnazijskih dana da je u mojem udžbeniku njemačkog jezika bilo jedno štivo u kojem se govorilo o tome kako je Duerer prostoručno crtao kružnice. Kada

bi mu prigovorili da na slici nema središta, on ga je isti tren označio. A provjera šestarom svaki bi puta pokazala besprijekornu točnost. Kupio sam Kuki jednu malu majicu s čuvenim Duererovim zečićem. Kad smo joj je ovdje u Vancouveru navukli, bila je puna kuća ljudi. Ispričao sam odakle ta majica i neugodno se iznenadio što gotovo nitko od prisutnih, a većinom su to bili visokoobrazovani ljudi, uopće nije čuo za Albrehta Duerera.

A kad je Lisa iste večeri na glasoviru završavala Moonlight sonatu, ja sam primijetio da je to zapravo Mondschein Sonate (i o njoj je postojao tekst u mojem udžbeniku njemačkog jezika). Neki su me u čudu gledali, neki su se samo nasmijali, kao – dobra šala. Bože moj, je li Beethoven možda ipak bio Amerikanac?

Pa sad si ja mislim: jest da ovaj naš školski sustav ima hrpu mana, ali prosječan je građanin čuo za Duerera i zna da je Beethoven Nijemac, veliki majstor bečke klasike. Zar je onda čudo što su čak i naši prosječni srednjoškolci u američkim školama prave zvijezde? Jedan moj prijatelj kaže da je malom narodu, kakav je i hrvatski, potrebna ta visoka i svestrana obrazovanost, jer on nije toliko bogat da sve što mu treba, pa i pamet, kupuje na svjetskom tržištu. Zato, kaže on, ni nastava matematike ne može biti ista u nas kao u bogatim visokorazvijenim zemljama. Možda je čovjek zaista u pravu.

Ispade ovaj Uvodnik kao neki moj mali osobni dnevnik. Ne ljutite se zbog toga.

Srdačno vaš

Frank Duh

P.S. Dr. Slapničar mi je skrenuo pozornost da je njegova, kao i web adresa dr. Dujelle u prošlom broju **MŠ**-a nepotpuno navedene. Uz ispriku obojici cijenjenih profesora, ponavljamo te adrese i preporučujemo čitateljima **MŠ**-a da ih posjete.

<http://www.fesb.hr/~slap>

<http://www.math.hr/~duje>